

DOL I GLÒRIA

Jo no sé, si per forjar la història,
alguna terra trobarem que vol,
quedar tenyida d'amargor i dol,
per a poder ufanar-se de glòria.
Si glòria ve, neta de sang i guerra,
sense qui plori per un fill perdut,
serà l'orgull del qui amb honra ha vençut,
i vol de veritat la seva terra.

Però si és l'ambició qui sense mida,
arrossega a qui governa a matar gent,
no sols sofrirà el poble aquest turment,
la cultura també perdrà vida.

Els passos endavant que dona un poble,
amb fermesa i callada voluntat,
no són perquè aquest vent esbojarrat,
els faci enrere d'una causa noble.

Ni els fills que ignorants de coses rares,
alegren la família en cada llar,
són carn perquè la portin a matar,
quan més han fet per ells uns pobres pares.

Fins la bellesa que natura imposa,
amb els prats, serralades, cel o mar,
és harmonia que mai s'ha de trencar.
Servant el que és bonic, l'ànima reposa.

L'art és bonic i a cap indret fa nosa,
grans obres fetes amb inspiració,
quina llàstima si algun dia el canó,
les torna pols, manat per mà de l'home.

Si mai, fos pel que fos, en plena febre,
ja s'arribés a allò que ningú vol,
fent del verd oreig, oreig de dol,
aconseguint així, una glòria negra,
Encara algú trobaríem que diria,
paraules d'alabança pels botxins,
sense pensar que porten cor endins,
la malícia que els dona la follia.

Seny que perdures bo i que el mal t'afecta,
entra en la pensa de tots els humans,
pells d'altres colors, també són germans,
i cada senyera es mereix respecta.